

Кассандра говорить

Богдан Рубчак

1

В подиві брови зводиш. Ти не віриш устам моїм.
Деревом він прокляв би мене або крислатим кущем:
я зронила би ягід червоне сузір'я в долоні тобі.
Ти спрагу гарячки згасив би, спочив би у тіні віт,
і розпуття років не роздерло б тебе.

Я хотіла б сказати: лишися, шолом відклади, —
та дороги, як стріли, застрягли в зіницях моїх.
Я хотіла б сказати про ніжність, про вічність весни,
але то був би зойк божевільних пророків-надій.

Ні, не можеш zostатися тут, —
мушиш устати і йти.

2

Він згоряє у сонці своїм, цей мій день.
Блудниці ноги цілують комусь і просять: "Помри!"
І застаються дерев кістяки та м'ясо зогниле рік.
Я з горлянки рву біль і приношу тобі, а ти кажеш:
"Це хліб!"
Ти не віриш мені.

Але йди. Хоч не вір, а йди!
Ти не можеш спинитись на мить:
болота тисячами ротів ссуть сандалі твої.
Ти не можеш спочити ніде, бо кондори хижі ждуть,
бо обрію труп тяжить і піднести чоло не дасть,
бо ти — проклятий, як я:
проклятий прокляттям доріг.

О, підкуй колісницю свою, бо гостре каміння там.
Запали смолоскип свій — там ніч!
Зламається білість останніх вестальних дів, —
тож гори на шакалів різким зеленим вогнем.

Тож запалюй столицю днем,
а мене в боротьбі забудь.